

P. Jan Slepíčka, cyklus homilií o mši svaté, Odry 2024

6. Závěrečné obřady (13. neděle v mezidobí, B)

Milé sestry, milí bratři,

před týdnem, v naší poslední katechezi o mši svaté, jsme hovořili o **svatém přijímání**, při němž zakoušíme **intimní spojení** se svým Mistrem a Pánem. Říkali jsme, že v té chvíli by v našem prožívání neměla chybět **vděčnost** za přijetí tak obrovského daru. Tuto vděčnost vyjadřujeme chvílí ticha a také společným zpěvem. Celý obřad svatého přijímání končí **modlitbou po přijímání**. Ta shrnuje slavené tajemství nebo přímo navazuje na přijímání eucharistie a vybízí k uskutečňování „**eucharistického života**“ v našem dalším konání. Tak dnes uslyšíme po sv. přijímání: *„Bože, měli jsme účast na slavení Kristovy oběti a jedli jsme z jejího ovoce; ať se nám to stane zdrojem nové síly, abychom tě nikdy nepřestávali milovat a přinášeli trvalý užitek.“*

To, co následuje po této modlitbě, nazýváme **závěrečné obřady**, a mohlo by se zdát, že se jedná už o nejméně významnou část mše svaté, při které už ani nemusíme být. Ale není tomu tak, je to část také důležitá, protože nás nabádá, aby naše **slavení neskončilo v kostele**. Nabádá nás k tomu, abychom to, co jsme načerpali, uplatňovali a žili v běžném životě i nadále.

Při nedělní mši svaté si po modlitbě po přijímání sedáme a nasloucháme tzv. **ohláškám**. Římský misál uvozuje tuto činnost rubrikou: *„Pokud je třeba něco krátce sdělit lidu, vsunou se takováto krátká sdělení na toto místo.“* Dvakrát v jedné větě se zmiňuje slovo **krátký/krátce**. Přesto si mnozí kněží v této části mše libují, protože mohou pronést své třetí kázání, případně vložit vtip, který farníci ještě neslyšeli. Jiní (zcela seriózně) ohlášky považují za nejdůležitější část mše, protože tady se přece farníci dozví, co mají celý následující týden dělat (možná pozůstatek z doby josefinismu, kdy kněz sloužil tak trochu jako státní úředník a oznamoval lidu nová nařízení týkající se jejich života). Ohlášky by nás však **neměly zavést na jiné myšlenky** tak, že bychom zapomněli, co bylo v evangeliu a čeho jsme se to vlastně účastnili.

Nepostradatelnou součástí mše svaté je **požehnání**, to může být jednoduché, nebo při slavnostních příležitostech také slavnostní, při němž jsme sklonění a kněz se vztaženýma rukama pronáší tři formule, na něž odpovídáme: Amen. Tak jako jsme mši svatou začali křížem, **končíme ji také křížem** při požehnání, tak jako tomu bývá u všech obvyklých modliteb. Požehnání se latinsky řekne *benedictio*, což je doslovně **dobrořečení** (opak zlořečení, prokletí). Jestliže člověk dobrořečí Bohu, tak ho vlastně chválí či velebí, což je **podstata celého slavení eucharistie** (díkůvzdání). Když Bůh dobrořečí člověku, tak mu žehná. Vyřkne-li něco Bůh, není to jen tak do větru, z Bible víme, že **jeho slovo má váhu**, že se uskutečňuje. Tak také

P. Jan Slepíčka, cyklus homilií o mši svaté, Odry 2024

požehnání, které přijímáme od Boha, se na nás vykonává, má **moc náš život proměnit**, udělat ho lepším. Je to Boží dar, který možná někdy přijímáme jen tak ledabyle; požehnání je také výzvou pro nás, abychom jednali stejně jako Bůh a **žehnali světu**, v němž žijeme.

Po požehnání následuje **propuštění**. V češtině máme výzvu: „*Jděte ve jménu Páně*“. Ústy kněze Ježíš říká: **Jste posláni**, setkali jste se s Bohem, byli jste proměněni, běžte a svědčte o něm svým životem. V latině tato výzva zní: „*Ite, missa est*“ (tato latinská věta dokonce dala název celé eucharistické bohoslužbě). Slyšíme v ní slovo **misie, či mise**. Když jde voják na vojenskou misi, je **poslán, aby splnil nějaký úkol**. Stejně tak jsme i my **Kristovými vyslanci**, máme misijní poslání, abychom šířili jeho slovo a jeho dílo především svým životem.

Nedělní mše svatá je **vrchol našeho týdne**, vrchol našeho modlitebního života, má být také **naším zdrojem**, z něhož můžeme čerpat ve stereotypu všedních dní. Děje se to? Čerpáme z ní? Především bychom si měli uvědomit, co se při mši svaté děje a že to **má přesah** do našeho každodenního života. Apoštol Pavel píše Římanům: „*Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou! To ať je vaše duchovní bohoslužba.*“ (Řím 12, 1) Bohoslužbou se tedy může a má stát všechno, co člověk koná, **celý jeho život**, ať už jde o učení se ve škole, chození do zaměstnání, domácí práce, péče o děti, sport či cokoli jiného. To vše má být **službou Bohu**. Účastí na bohoslužbě v kostele jsou proměněny nejen obětní dary, ale také my sami bychom měli ze mše odcházet jiní, připraveni k tomu, aby se bohoslužbou stal celý náš život.

Jak to můžeme dělat prakticky? To, co je typické pro bohoslužbu v kostele vnášet i do běžného života: **smiřovat se s druhými**, číst Písmo svaté, chválit Boha, prosit ho, vyznávat Ježíše jako Pána, a konečně osvojit si „eucharistickou spiritualitu“ – **dávat sám sebe v oběť pro druhé**, tak jak nás to učí Ježíš. Vidíme to i v příbězích z evangelia. Ježíš je neustále mezi lidmi, shromáždil se u něj velký zástup, přesto na žádost Jaira jde posloužit jeho umírající dceři. Mezitím jiná žena prosila o uzdravení a Ježíš opět **dává sám sebe**, aby jiní mohli žít. To je výzva také pro nás, aby se **službou Bohu a druhým** stal celý náš život.